

Vládní návrh

ZÁKON

ze dne..... 2012

o zrušení zákona č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců, a některých dalších zákonů a o změně zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, a některých dalších zákonů

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ

Zrušení zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců a některých dalších zákonů

§ 1

Zrušuje se:

1. Zákon č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců.
2. Zákon č. 267/2006 Sb., o změně zákonů souvisejících s přijetím zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců.
3. Zákon č. 218/2007 Sb., kterým se mění zákon č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců, zákon č. 267/2006 Sb., o změně zákonů souvisejících s přijetím zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců, zákon č. 264/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákoníku práce, ve znění zákona č. 585/2006 Sb., zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů.
4. Část dvacátá čtvrtá zákona č. 41/2009 Sb., o změně některých zákonů v souvislosti s přijetím trestního zákoníku.
5. Část devátá zákona č. 158/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, a o změně některých zákonů.
6. Část šestá zákona č. 303/2009 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím statutu poslanců Evropského parlamentu.
7. Část třicátá druhá zákona č. 73/2011 Sb., o Úřadu práce České republiky a o změně souvisejících zákonů.
8. Části sto pátá a sto šestá zákona č. 375/2011 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zdravotních službách, zákona o specifických zdravotních službách a zákona o zdravotnické záchranné službě.

ČÁST DRUHÁ

Změna občanského soudního řádu

§ 2

V § 299 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění zákona č. 264/2006 Sb., zákona č. 305/2008 Sb. a zákona č. 470/2011 Sb., písmeno i) zní:

„i) náhrada za ztrátu na výdělku po dobu dočasné pracovní neschopnosti a náhrada za ztrátu na výdělku po skončení dočasné pracovní neschopnosti.“.

ČÁST TŘETÍ

Změna zákona o požární ochraně

§ 3

Zákon č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění zákona č. 425/1990 Sb., zákona č. 40/1994 Sb., zákona č. 203/1994 Sb., zákona č. 163/1998 Sb., zákona č. 71/2000 Sb., zákona č. 237/2000 Sb., zákona č. 320/2002 Sb., zákona č. 413/2005 Sb., zákona č. 186/2006 Sb., zákona č. 267/2006 Sb., zákona č. 281/2009 Sb., zákona č. 341/2011 Sb. a zákona č. 350/2011 Sb., se mění takto:

1. V § 27 odst. 1 písm. d) se za slovo „obvod“ vkládají slova „včetně náhrad spojených s odškodněním úrazu člena jednotky sboru dobrovolných hasičů obce a věcné škody, která jim vznikla na věcných prostředcích požární ochrany“.
2. § 80 včetně nadpisu zní:

„§ 80

Odškodňování úrazů

- (1) Došlo-li u občana k poškození na zdraví nebo k jeho smrti
 - a) při jeho činnosti v jednotce sboru dobrovolných hasičů obce a požární hlídce, uhradí škodu obec, která je zřizovatelem jednotky sboru dobrovolných hasičů, podle občanského zákoníku, pokud mu již nevznikl nárok na náhradu škody ze základního pracovněprávního vztahu,
 - b) v souvislosti s pomocí, kterou poskytl při zdolávání požáru nebo při odstraňování jeho následků anebo při cvičení jednotky požární ochrany (dále jen „poškozený“), uhradí škodu tím vzniklou stát.

(2) Náhradu škody podle odstavce 1 písm. b) poskytuje v zastoupení státu hasičský záchranný sbor kraje, v jehož územním obvodu k poškození na zdraví nebo smrti poškozeného došlo.“.

ČÁST ČTVRTÁ

Změna služebního zákona

§ 4

Zákon č. 218/2002 Sb., o službě státních zaměstnanců ve správních úřadech a o odměňování těchto zaměstnanců a ostatních zaměstnanců ve správních úřadech (služební zákon), ve znění zákona č. 131/2003 Sb., zákona č. 281/2003 Sb., zákona č. 426/2003 Sb., zákona č. 359/2004 Sb., zákona č. 436/2004 Sb., zákona č. 586/2004 Sb., zákona č. 626/2004 Sb., zákona č. 127/2005 Sb., zákona č. 413/2005 Sb., zákona č. 57/2006 Sb., zákona č. 189/2006 Sb., zákona č. 264/2006 Sb., zákona č. 531/2006 Sb., zákona č. 261/2007 Sb., zákona č. 362/2007 Sb., zákona č. 305/2008 Sb., zákona č. 306/2008 Sb., zákona č. 381/2008 Sb., zákona č. 41/2009 Sb., zákona č. 326/2009 Sb., zákona č. 347/2010 Sb., zákona č. 30/2011 Sb., zákona č. 73/2011 Sb., zákona č. 364/2011 Sb., zákona č. 375/2011 Sb., zákona č. 445/2011 Sb., zákona č. 457/2011 Sb. a zákona č. 458/2011 Sb., se mění takto:

1. V § 105 odst. 1 se věta druhá zrušuje.
2. V § 105 odst. 2 větě první se slova „právní úpravy úrazového pojištění zaměstnanců“ nahrazují slovy „zákoníku práce“.
3. V § 106 odst. 2 a § 107 závěrečné části ustanovení se slova „občanským zákoníkem jako v případě fyzických osob plnících veřejné funkce⁵¹⁾“ nahrazují slovy „pracovněprávními předpisy jako v případě pracovního úrazu“.
4. Poznámka pod čarou č. 51 se zrušuje.
5. V § 108 se slova „§ 275 zákoníku práce“ nahrazují slovy „zákoníkem práce“.

ČÁST PÁTÁ

Změna zákona o pomoci v hmotné nouzi

§ 5

Zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění zákona č. 165/2006 Sb., zákona č. 585/2006 Sb., zákona č. 261/2007 Sb., zákona č. 379/2007 Sb., zákona č. 239/2008 Sb., zákona č. 259/2008 Sb., zákona č. 306/2008 Sb., zákona č. 382/2008 Sb., zákona č. 479/2008 Sb., zákona č. 41/2009 Sb., zákona č. 206/2009 Sb., zákona č. 227/2009 Sb., zákona č. 141/2010 Sb., zákona č. 347/2010 Sb., č. 427/2010 Sb., zákona č. 73/2011 Sb., zákona č. 329/2011 Sb., zákona č. 364/2011 Sb., zákona č. 366/2011 Sb., zákona č. 375/2011 Sb. a zákona č. 458/2011 Sb., se mění takto:

1. V § 55 odst. 3 písm. a) se slova „provádění důchodového pojištění,“ nahrazují slovy „provádění důchodového pojištění a“ a slova „a orgánům úrazového pojištění⁶⁸⁾ údaje potřebné pro provádění úrazového pojištění“ se zrušují.
2. Poznámka pod čarou č. 68 se zrušuje.

ČÁST ŠESTÁ **Změna zákoníku práce**

§ 6

Zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění zákona č. 585/2006 Sb., zákona č. 181/2007 Sb., zákona č. 261/2007 Sb., zákona č. 296/2007 Sb., zákona č. 362/2007 Sb., nálezu Ústavního soudu, vyhlášeného pod č. 116/2008 Sb., zákona č. 121/2008 Sb., zákona č. 126/2008 Sb., zákona č. 294/2008 Sb., zákona č. 305/2008 Sb., zákona č. 306/2008 Sb., zákona č. 382/2008 Sb., zákona č. 286/2009 Sb., zákona č. 320/2009 Sb., zákona č. 326/2009 Sb., zákona č. 347/2010 Sb., zákona č. 427/2010 Sb., zákona č. 73/2011 Sb., zákona č. 180/2011 Sb., zákona č. 185/2011 Sb., zákona č. 341/2011 Sb., zákona č. 364/2011 Sb., zákona č. 365/2011 Sb., zákona č. 367/2011 Sb., zákona č. 375/2011 Sb., zákona č. 458/2011 Sb. a zákona č. 466/2011 Sb., se mění takto:

1. V části jedenácté hlava V včetně nadpisu zní:

„HLAVA V **Odpovědnost zaměstnavatele za škodu při pracovních úrazech a nemocech z povolání**

Díl 1 **Rozsah odpovědnosti a zproštění se odpovědnosti**

§ 275

(1) Zaměstnavatel odpovídá zaměstnanci za škodu vzniklou pracovním úrazem, jestliže škoda vznikla při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním (§ 273 a 274).

(2) Zaměstnavatel odpovídá zaměstnanci za škodu vzniklou nemocí z povolání, jestliže zaměstnanec naposledy před jejím zjištěním pracoval u zaměstnavatele za podmínek, za nichž vzniká nemoc z povolání, kterou byl postižen.

(3) Jako nemoc z povolání se odškodňuje i nemoc vzniklá před jejím zařazením do seznamu nemocí z povolání, a to od jejího zařazení do seznamu a za dobu nejvýše 3 let před jejím zařazením do seznamu.

(4) Zaměstnavatel je povinen nahradit škodu, i když dodržel povinnosti vyplývající z právních a ostatních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, pokud se odpovědnosti zcela nebo zčásti nezprostí.

§ 275a

(1) Zaměstnavatel se zproští odpovědnosti zcela, prokáže-li, že škoda vznikla

- a) tím, že zaměstnanec svým zaviněním porušil právní nebo ostatní předpisy anebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ačkoliv s nimi byl řádně seznámen a jejich znalost a dodržování byly soustavně vyžadovány a kontrolovány, nebo
- b) v důsledku opilosti zaměstnance nebo v důsledku zneužití jiných návykových látek a zaměstnavatel nemohl škodě zabránit,

a že tyto skutečnosti byly jedinou příčinou škody.

(2) Zaměstnavatel se zproští odpovědnosti zčásti, prokáže-li, že škoda vznikla

- a) v důsledku skutečností uvedených v odstavci 1 písm. a) a b) a že tyto skutečnosti byly jednou z příčin škody, nebo
- b) proto, že si zaměstnanec počínal v rozporu s obvyklým způsobem chování tak, že je zřejmé, že ačkoliv neporušil právní nebo ostatní předpisy anebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, jednal lehkomyšlně, přestože si musel vzhledem ke své kvalifikaci a zkušenostem být vědom, že si může způsobit újmu na zdraví. Za lehkomyšlné jednání není možné považovat běžnou neopatrnost a jednání vyplývající z rizika práce.

(3) Zproští-li se zaměstnavatel odpovědnosti zčásti, odpovídá jen v rozsahu sníženém o míru zavinění zaměstnance; v případě uvedeném v odstavci 2 písm. b) je však povinen uhradit zaměstnavatel alespoň jednu třetinu škody.

(4) Při posuzování, zda zaměstnanec porušil právní nebo ostatní předpisy anebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, se zaměstnavatel nemůže dovolávat všeobecných ustanovení, podle nichž si má každý počínat tak, aby neohrožoval zdraví své a zdraví jiných.

§ 275b

Zaměstnavatel se nemůže zprostit odpovědnosti zcela ani zčásti v případě, kdy zaměstnanec utrpěl pracovní úraz při odvracení škody hrozící zaměstnavateli nebo nebezpečí přímo hrozící životu nebo zdraví, pokud zaměstnanec tento stav úmyslně nevyvolal.

Díl 2

Druhy náhrad

§ 275c

(1) Zaměstnanci, který utrpěl pracovní úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, je zaměstnavatel v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá, povinen poskytnout náhradu za

- a) ztrátu na výdělků,
- b) bolest a ztížení společenského uplatnění,
- c) účelně vynaložené náklady spojené s léčením,
- d) věcnou škodu; ustanovení § 265 odst. 3 platí i zde.

(2) Způsob a výši náhrady škody je zaměstnavatel povinen projednat bez zbytečného odkladu s odborovou organizací a se zaměstnancem.

§ 275d

Náhrada za ztrátu na výdělků po dobu dočasné pracovní neschopnosti

(1) Náhrada za ztrátu na výdělků po dobu dočasné pracovní neschopnosti přísluší zaměstnanci ve výši rozdílu mezi průměrným výdělkem před vznikem škody způsobené pracovním úrazem nebo nemocí z povolání a plnou výší náhrady mzdy nebo platu podle § 192 nebo odměny podle § 194 a plnou výší nemocenského. Náhrada za ztrátu na výdělků podle věty první přísluší zaměstnanci do výše jeho průměrného výdělků před vznikem škody i za

dobu, kdy mu podle § 192 odst. 1 části věty druhé za středníkem nepřísluší náhrada mzdy nebo platu anebo odměny z dohod.

(2) Náhrada za ztrátu na výdělku podle odstavce 1 přísluší zaměstnanci i při jeho další dočasné pracovní neschopnosti z důvodu téhož pracovního úrazu nebo nemoci z povolání. Průměrným výdělkem před vznikem škody podle věty první je průměrný výdělek zaměstnance před vznikem této další škody. Jestliže před vznikem této další škody příslušela zaměstnanci náhrada za ztrátu na výdělku po skončení dočasné pracovní neschopnosti, náhrada za ztrátu na výdělku podle odstavce 1 se zaměstnanci poskytne do výše částky, do které by mu příslušela náhrada za ztrátu na výdělku po skončení dočasné pracovní neschopnosti, kdyby nebyl neschopen práce. Za výdělek po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání se považuje náhrada mzdy nebo platu podle § 192 nebo odměny podle § 194 a nemocenské.

§ 275e

Náhrada za ztrátu na výdělku po skončení dočasné pracovní neschopnosti

(1) Náhrada za ztrátu na výdělku po skončení dočasné pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity přísluší zaměstnanci ve výši rozdílu mezi průměrným výdělkem před vznikem škody a výdělkem dosahovaným po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání s připočtením případného invalidního důchodu pobíraného z téhož důvodu. Ke snížení invalidního důchodu pro souběh s jiným důchodem podle právních předpisů o důchodovém pojištění, ani k výdělku zaměstnance, kterého dosáhl zvýšeným pracovním úsilím, se nepřihlíží.

(2) Náhrada za ztrátu na výdělku podle odstavce 1 přísluší zaměstnanci i při dočasné pracovní neschopnosti z jiného důvodu, než je původní pracovní úraz nebo nemoc z povolání; za výdělek po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání se považuje výdělek, z něhož se stanoví výše nemocenského.

(3) Náhrada za ztrátu na výdělku po skončení dočasné pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity podle odstavce 1 přísluší i zaměstnanci, který je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání; za výdělek po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání se považuje výdělek ve výši minimální mzdy (§ 111). Je-li tento zaměstnanec poživitelem invalidního důchodu pro invaliditu prvního nebo druhého stupně, považuje se za jeho výdělek 75 % výše minimální mzdy. Pobíral-li zaměstnanec před tím, než se stal uchazečem o zaměstnání, náhradu za ztrátu na výdělku po skončení dočasné pracovní neschopnosti, přísluší mu tato náhrada v takové výši, ve které mu na ni vzniklo právo za trvání pracovního poměru nebo dohody o práci konané mimo pracovní poměr.

(4) Dosahuje-li zaměstnanec ze své viny nižšího výdělku než ostatní zaměstnanci vykonávající u zaměstnavatele stejnou práci nebo práci téhož druhu, považuje se za výdělek po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání průměrný výdělek, kterého dosahují tito ostatní zaměstnanci.

(5) Zaměstnanci, který bez vážných důvodů odmítne nastoupit práci, kterou mu zaměstnavatel zajistil, přísluší náhrada za ztrátu na výdělku podle odstavce 1 pouze ve výši rozdílu mezi průměrným výdělkem před vznikem škody a průměrným výdělkem, kterého mohl dosáhnout na práci, která mu byla zajištěna. Zaměstnavatel zaměstnanci neuhradí škodu do výše částky, kterou si bez vážných důvodů opomenul vydělat.

(6) Náhrada za ztrátu na výdělků po skončení dočasné pracovní neschopnosti přísluší zaměstnanci nejdéle do konce kalendářního měsíce, v němž dovršil věk 65 let nebo důchodový věk, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, nebo do data přiznání starobního důchodu z důchodového pojištění.

§ 275f

Náhrada za bolest a ztížení společenského uplatnění

(1) Náhrada za bolest a ztížení společenského uplatnění se poskytuje zaměstnanci jednorázově.

(2) Ministerstvo zdravotnictví stanoví v dohodě s Ministerstvem práce a sociálních věcí vyhláškou výši, do které je možné poskytnout náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění a určování výše náhrady v jednotlivých případech.

§ 275g

Účelně vynaložené náklady spojené s léčením

Účelně vynaložené náklady spojené s léčením přísluší tomu, kdo tyto náklady vynaložil.

§ 275h

Škodou podle tohoto zákona není případná ztráta na důchodu.

Díl 3

Druhy náhrad při úmrtí zaměstnance

§ 275i

(1) Zemře-li zaměstnanec následkem pracovního úrazu nebo nemoci z povolání, je zaměstnavatel povinen v rozsahu své odpovědnosti poskytnout

- a) náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s jeho léčením,
- b) náhradu přiměřených nákladů spojených s pohřbem,
- c) náhradu nákladů na výživu pozůstalých,
- d) jednorázové odškodnění pozůstalých,
- e) náhradu věcné škody; ustanovení § 265 odst. 3 platí i zde.

(2) Práva vyplývající z odstavce 1 nejsou závislá na tom, zda zaměstnanec před svou smrtí uplatnil ve stanovené lhůtě svá práva na náhradu škody.

§ 275j

Náhrada účelně vynaložených nákladů spojených s léčením a náhrada přiměřených nákladů spojených s pohřbem

(1) Náhrada účelně vynaložených nákladů spojených s léčením a náhrada přiměřených nákladů spojených s pohřbem přísluší tomu, kdo tyto náklady vynaložil. Od přiměřených

nákladů spojených s pohřbem se odečte pohřebné poskytnuté podle zvláštního právního předpisu.

(2) Náhradu přiměřených nákladů spojených s pohřbem tvoří výdaje účtované za pohřeb, hřbitovní poplatky, výdaje na zřízení pomníku nebo desky do výše nejméně 20 000 Kč, výdaje na úpravu pomníku nebo desky, cestovní výlohy a jedna třetina obvyklých výdajů na smuteční ošacení osobám blízkým.

(3) Vláda může vzhledem ke změnám, které nastaly ve vývoji cenové úrovně, zvýšit nařízením částku na zřízení pomníku nebo desky podle odstavce 2.

§ 275k

Náhrada nákladů na výživu pozůstalých

(1) Náhrada nákladů na výživu pozůstalých přísluší pozůstalým, kterým zemřelý zaměstnanec výživu poskytoval nebo byl povinen poskytovat, a to do doby, do které by tuto povinnost měl, nejdéle však do konce kalendářního měsíce, kdy by zemřelý zaměstnanec dosáhl 65 let věku nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let.

(2) Náhrada nákladů podle odstavce 1 přísluší pozůstalým ve výši 50 % průměrného výdělku zaměstnance, zjištěného před jeho smrtí, pokud výživu poskytoval nebo byl povinen poskytovat jedné osobě, a 80 % tohoto průměrného výdělku, pokud výživu poskytoval nebo byl povinen poskytovat více osobám. Od částek připadajících na jednotlivé pozůstalé se odečte důchod přiznaný pozůstalým. K případnému výdělku pozůstalých se nepřihlíží.

(3) Při výpočtu náhrady nákladů na výživu pozůstalých se vychází z průměrného výdělku zemřelého zaměstnance; náhrada nákladů na výživu všech pozůstalých nesmí však úhrnem převýšit částku, do které by příslušela zemřelému zaměstnanci náhrada za ztrátu na výdělku podle § 275e, a nesmí být poskytována déle, než by příslušela zemřelému zaměstnanci podle § 275e odst. 6.

§ 275l

Jednorázové odškodnění pozůstalých

(1) Jednorázové odškodnění pozůstalých přísluší pozůstalému manželovi a nezaopatřenému dítěti, a to každému ve výši nejméně 240 000 Kč; rodičům zemřelého zaměstnance, jestliže žili se zaměstnancem v domácnosti, v úhrnné výši nejméně 240 000 Kč. Jednorázové odškodnění ve výši nejméně 240 000 Kč přísluší i v případě, že se zemřelým zaměstnancem žil v domácnosti pouze jeden rodič.

(2) Vláda může vzhledem ke změnám, které nastaly ve vývoji mzdové úrovně a životních nákladů, zvýšit nařízením jednorázové odškodnění pozůstalých.

§ 275m

Náhrada věcné škody

Náhrada věcné škody přísluší dědicům zaměstnance.

Díl 4

Společná a zvláštní ustanovení o odpovědnosti za škodu při pracovních úrazech a nemocech z povolání

§ 275n

(1) Pracovním úrazem pro účely tohoto zákona je poškození zdraví nebo smrt zaměstnance, došlo-li k nim nezávisle na jeho vůli krátkodobým, náhlým a násilným působením zevních vlivů při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.

(2) Jako pracovní úraz se posuzuje též úraz, který zaměstnanec utrpěl pro plnění pracovních úkolů.

(3) Pracovním úrazem není úraz, který se zaměstnanci přihodil na cestě do zaměstnání a zpět.

(4) Nemocemi z povolání jsou nemoci uvedené ve zvláštním právním předpisu.

§ 275o

Náhrada za ztrátu na výdělků po dobu dočasné pracovní neschopnosti a náhrada za ztrátu na výdělků po skončení dočasné pracovní neschopnosti z téhož důvodu jsou samostatná práva, která nepřísluší vedle sebe.

§ 275p

Náhradu za ztrátu na výdělků a náhradu nákladů na výživu pozůstalých je zaměstnavatel povinen vyplácet pravidelně jednou měsíčně, pokud nebyl dohodnut jiný způsob výplaty.

§ 275q

(1) Zaměstnavatel, který nahradil poškozenému škodu, má právo na náhradu vůči tomu, kdo poškozenému za tuto škodu odpovídá podle občanského zákoníku, a to v rozsahu odpovídajícím míře této odpovědnosti vůči poškozenému, pokud nebylo předem dohodnuto jinak.

(2) Jde-li o náhradu škody při nemoci z povolání, má zaměstnavatel, který škodu uhradil, právo na náhradu vůči všem zaměstnavatelům, u nichž zaměstnanec pracoval za podmínek, z nichž vznikla nemoc z povolání, kterou byl postižen, a to v rozsahu odpovídajícím době, po kterou pracoval u těchto zaměstnavatelů za uvedených podmínek.

(3) Jde-li o jinou škodu na zdraví než z důvodu pracovního úrazu nebo nemoci z povolání, platí pro způsob a rozsah její náhrady ustanovení o pracovních úrazech.

§ 275r

U zaměstnance, který je v době pracovního úrazu nebo zjištění nemoci z povolání v několika pracovních poměrech nebo je činný na základě dohody o práci konané mimo pracovní poměr, se při stanovení výše náhrady za ztrátu na výdělků vychází z průměrných výdělků dosahovaných ve všech těchto základních pracovněprávních vztazích, a to po dobu, po kterou by mohly trvat.

§ 275s

(1) Zaměstnanci, který utrpí pracovní úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání v pracovním poměru sjednaném na dobu určitou nebo při výkonu práce na základě dohody o práci konané mimo pracovní poměr uzavřené na dobu určitou, přísluší náhrada za ztrátu na výdělků jen do doby, kdy měl tento základní pracovněprávní vztah skončit. Po této době přísluší náhrada za ztrátu na výdělků, jestliže je možné podle okolností předpokládat, že postižený by byl i nadále zaměstnán. Ostatní práva vyplývající z odškodnění pracovního úrazu nebo nemoci z povolání tím nejsou dotčena.

(2) Utrpí-li pracovní úraz nebo byla-li zjištěna nemoc z povolání u poživatel starobního důchodu nebo invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně, přísluší mu náhrada za ztrátu na výdělků po dobu, pokud nepřestal být zaměstnán z důvodů, které nesouvisí s pracovním úrazem nebo nemocí z povolání; nepracuje-li z důvodů, které souvisí s pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, přísluší mu náhrada za ztrátu na výdělků po dobu, po kterou by vzhledem ke svému zdravotnímu stavu před pracovním úrazem nebo nemocí z povolání mohl pracovat. Ustanovení § 275e odst. 6 platí i zde.

§ 275t

(1) Cestou do zaměstnání a zpět se rozumí cesta z místa zaměstnancova bydliště (ubytování) do místa vstupu do objektu zaměstnavatele nebo na jiné místo určené k plnění pracovních úkolů a zpět; u zaměstnanců v lesnictví, zemědělství a stavebnictví také cesta na určené shromaždiště a zpět.

(2) Cesta z obce bydliště zaměstnance na pracoviště nebo do místa ubytování v jiné obci, která je cílem pracovní cesty, pokud není současně obcí jeho pravidelného pracoviště a zpět se posuzuje jako nutný úkon před počátkem práce nebo po jejím skončení.

§ 275u

Ve výjimečných případech může soud výši odškodnění stanovenou prováděcím právním předpisem (§ 275f odst. 2) přiměřeně zvýšit.

§ 275v

Nepromlčují se práva zaměstnance na náhradu za ztrátu na výdělků z důvodu pracovního úrazu nebo nemoci z povolání nebo jiné škody na zdraví než z důvodu pracovního úrazu nebo nemoci z povolání a práva na náhradu nákladů na výživu pozůstalých. Práva na jednotlivá plnění z nich vyplývající se však promlčují.

§ 275w

(1) Změní-li se podstatně poměry poškozeného, které byly rozhodující pro určení výše náhrady škody, může se poškozený i zaměstnavatel domáhat změny v úpravě svých práv, popřípadě povinností.

(2) Vláda může vzhledem ke změnám, které nastaly ve vývoji mzdové úrovně, upravit nařízením podmínky, výši a způsob náhrady za ztrátu na výdělků příslušející zaměstnancům po skončení dočasné pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání; to se vztahuje i na náhradu nákladů na výživu pozůstalých.“.

2. V § 357 odst. 2 se slova „pro účely vyměřovacího základu podle právní úpravy úrazového pojištění“ zrušují.
3. § 360 zní:

„§ 360

Při zjišťování průměrného výdělku pro účely náhrady škody při pracovních úrazech nebo nemocech z povolání je rozhodným obdobím předchozí kalendářní rok, je-li toto rozhodné období pro zaměstnance výhodnější.“
4. V § 364 se odstavce 4 až 9 zrušují.
5. V části čtrnácté hlavě I se označení oddílu 1 včetně nadpisu zrušuje.
6. V § 365 odst. 1 se slova „právní úpravy úrazového pojištění zaměstnanců“ nahrazují slovy „jiné právní úpravy“, slova „ § 272 až 274 a ustanoveními této hlavy,“ se zrušují a slova „a vyhlášky č. 487/2001 Sb.“ se nahrazují slovy „ , vyhlášky č. 487/2001 Sb. a zákona č. 365/2011 Sb.“.
7. V části čtrnácté hlavě I dílu 1 se oddíly 2 až 5 včetně nadpisů zrušují, s výjimkou ustanovení § 391 až 393.
8. § 391 až 393 se zrušují.
9. V § 394 odstavec 2 zní:

„(2) Do doby nabytí účinnosti právní úpravy k provedení § 275f odst. 2 se postupuje podle vyhlášky č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, ve znění vyhlášky č. 50/2003 Sb.“.

§ 7

Přechodné ustanovení

Náhrada za ztrátu na výdělků po dobu dočasné pracovní neschopnosti přísluší zaměstnanci do výše jeho průměrného výdělku před vznikem škody i za dobu, kdy mu podle § 15 odst. 1 a 3 zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů, nenáleželo nemocenské.

ČÁST SEDMÁ

Změna zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákoníku práce

§ 8

Zákon č. 264/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákoníku práce, ve znění zákona č. 585/2006 Sb., zákona č. 218/2007 Sb., zákona č. 282/2009 Sb. a zákona č. 89/2012 Sb., se mění takto:

1. V čl. LII se bod 2 zrušuje.

2. Čl. LVI se zrušuje.

ČÁST OSMÁ

Změna zákona o činnosti institucí zaměstnaneckého penzijního pojištění

§ 9

V § 1 odst. 2 zákona č. 340/2006 Sb., o činnosti institucí zaměstnaneckého penzijního pojištění, ve znění zákona č. 248/2008 Sb., se slova „úrazové pojištění,“ zrušují.

ČÁST DEVÁTÁ

Změna zákona o stabilizaci veřejných rozpočtů

§ 10

Zákon č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů, ve znění zákona č. 2/2009 Sb., zákona č. 206/2009 Sb., zákona č. 281/2009 Sb., zákona č. 282/2009 Sb., zákona č. 292/2009 Sb., zákona č. 199/2010 Sb., zákona č. 329/2011 Sb., zákona č. 366/2011 Sb. a zákona č. 420/2011, se mění takto:

1. V čl. I se bod 4 zrušuje.
2. V čl. LXXXI bodu 1 se na konci písmene e) čárka nahrazuje tečkou a písmeno f) se zrušuje.

ČÁST DESÁTÁ

Změna zákona č. 306/2008 Sb.

§ 11

Zákon č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, ve znění zákona č. 479/2008 Sb. a zákona č. 466/2011 Sb., se mění takto:

1. V čl. I se bod 12 zrušuje.
2. Části třicátá první a třicátá druhá se zrušují.
3. V čl. XXXVIII se slova „ustanovení čl. I bodu 12, čl. IV bodů 5 a 10 a čl. XXXVII, která nabývají účinnosti dnem nabytí zákona č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů,“ zrušují.

ČÁST JEDENÁCTÁ

Změna zákona č. 479/2008 Sb.

§ 12

Zákon č. 479/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, ve znění zákona č. 375/2011 Sb., se mění takto:

1. V čl. I bodě 15 se slova „se na konci textu odstavce 8“ nahrazují slovy „odst. 8 se na konci textu věty první“.
2. Část sedmá se zrušuje.
3. V čl. XIV písm. d) se slova „ a čl. IX“ zrušují a slova „o úrazovém pojištění zaměstnanců“ se nahrazují slovy „o zrušení zákona č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců, a některých dalších zákonů a o změně zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, a některých dalších zákonů“.

ČÁST DVANÁCTÁ

Změna trestního zákoníku

§ 13

Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění zákona č. 306/2009 Sb., zákona č. 181/2011 Sb., zákona č. 330/2011 Sb., zákona č. 357/2011 Sb., zákona č. 375/2011 Sb., zákona č. 420/2011 Sb. a zákona č. 458/2011 Sb., se mění takto:

1. V § 240 odst. 1 se slova „pojistné na úrazové pojištění,“ zrušují.
2. V § 241 odstavec 1 zní:

„(1) Kdo ve větším rozsahu nesplní jako zaměstnavatel nebo plátce svoji zákonnou povinnost odvést za zaměstnance nebo jinou osobu daň, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistné na zdravotní pojištění, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta nebo zákazem činnosti.“

ČÁST TŘINÁCTÁ

Změna zákona č. 282/2009 Sb.

§ 14

Zákon č. 282/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, se mění takto:

1. Části první, druhá, čtvrtá a šestá se zrušují.
2. V čl. V se bod 2 zrušuje.

ČÁST ČTRNÁCTÁ **Změna zákona o zdravotních službách**

§ 15

V § 65 odst. 2 písm. f) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), se slova „, , pomoci v hmotné nouzi a úrazového pojištění“ nahrazují slovy „a pomoci v hmotné nouzi“.

ČÁST PATNÁCTÁ **Změna zákona o specifických zdravotních službách**

§ 16

V § 49 odst. 3 zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, se slova „, , dávek pro osoby se zdravotním postižením a úrazového pojištění“ nahrazují slovy „, a dávek pro osoby se zdravotním postižením“.

ČÁST ŠESTNÁCTÁ **Změna zákona č. 458/2011 Sb.**

§ 17

Zákon č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů, se mění takto:

1. V čl. I bodě 3 v § 4 odst. 1 písmena o) a p) znějí:
 - „o) naturální plnění poskytované prezidentu republiky podle jiných právních předpisů,
 - p) naturální plnění poskytované bývalému prezidentu republiky podle zákona upravujícího zabezpečení prezidenta republiky po skončení funkce,“.
2. V čl. I bodě 155 v § 39c odstavec 2 zní:
 - „(2) Veřejným pojištěním se pro účely odvodu z úhrnu mezd rozumí
 - a) důchodové pojištění podle zákona upravujícího důchodové pojištění,
 - b) nemocenské pojištění podle zákona upravujícího nemocenské pojištění,
 - c) veřejné zdravotní pojištění podle zákona upravujícího veřejné zdravotní pojištění.“.
3. V čl. I bodě 155 v § 39i odstavec 1 zní:
 - „(1) Pojistná sazba činí v případě
 - a) důchodového pojištění 21,5 %,
 - b) nemocenského pojištění 2,3 %,
 - c) veřejného zdravotního pojištění 7 %.“.
4. V čl. XIX bodě 31 se v § 9 odst. 3 slova „a úrazového“ zrušují.

5. Čl. XXIV se zrušuje.

6. V čl. XXXI body 3 až 5 znějí:

„3. V § 279 odst. 2 písmeno f) zní:

„f) pohledávky pojistného na sociální zabezpečení a pohledávky pojistného na veřejné zdravotní pojištění,“.

4. V § 336c odst. 1 písmeno c) zní:

„c) těm, kdo vybírají pojistné na sociální zabezpečení a pojistné na veřejné zdravotní pojištění,“.

5. V § 337c odst. 1 písmeno e) zní:

„e) pohledávky daní a poplatků, pojistného na veřejné zdravotní pojištění a pojistného na sociální zabezpečení, pokud nebyly uspokojeny podle písmene c),“.

7. V čl. XXXI bod 7 zní:

„7. V § 338ze odst. 1 písmeno g) zní:

„g) pohledávky daní a poplatků, pojistného na veřejné zdravotní pojištění a pojistného na sociální zabezpečení, pokud nebyly uspokojeny podle písmene e),“.

8. V čl. LXXXIX se bod 3 zrušuje.

9. V čl. XC bod 1 zní:

„1. V § 240 odst. 1 se slova „příspěvek na státní politiku zaměstnanosti,“ zrušují.“.

ČÁST SEDMNÁCTÁ

ÚČINNOST

§ 18

Tento zákon nabývá účinnosti dnem jeho vyhlášení, s výjimkou

- a) ustanovení § 6 bodu 8, které nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2013, a
- b) ustanovení části šestnácté, které nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2015.

D ů v o d o v á z p r á v a

Obecná část

1. Zhodnocení platného právního stavu

I.

Zákon č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců, byl přijat již v roce 2006, avšak dosud nenabyl účinnosti. Zákonem č. 218/2007 Sb. byla jeho účinnost odložena na 1. leden 2010 a zákonem č. 289/2009 Sb. došlo k dalšímu odložení účinnosti na 1. leden 2013. Na 1. leden 2008, kdy měl zákon o úrazovém pojištění zaměstnanců původně nabýt účinnosti, byla odložena rovněž účinnost zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění. Tím by došlo k tomu, že od shodného data by byly zaváděny 2 nové právní úpravy, po organizační i technické stránce velmi náročné na provádění jedním místem, tj. Českou správou sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“), resp. okresními správami sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“). Navíc pro přípravu a realizaci zákona o úrazovém pojištění nebyly ze státního rozpočtu uvolněny finanční prostředky. Tyto a další důvody (jako např. potřeba personálního zajištění) zapříčinily odložení účinnosti zákona o úrazovém pojištění o dva roky na 1. leden 2010, což bylo provedeno zákonem č. 218/2007 Sb. K dalšímu odložení účinnosti na 1. leden 2013 došlo zákonem č. 282/2009 Sb. Důvody pro toto odložení byly v podstatě stejné jako u předchozího odložení, jak je uvedeno v důvodové zprávě k tomuto zákonu: „Vzhledem k tomu, že v roce 2009 nejsou na úrazové pojištění ve státním rozpočtu k dispozici žádné finanční prostředky a ani ve střednědobém výhledu se s nimi v kapitole 313 nepočítá, ČSSZ není schopna kapacitně zvládnout provádění zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců a je proto nutné i z těchto důvodů účinnost odložit.“ Cílem odložení bylo též vymezit prostor, který měl umožnit Ministerstvu financí ve spolupráci s Ministerstvem práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) vytvořit nový systém sociálního úrazového pojištění bez zatížení státního rozpočtu.

Schválením zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců se měl dosavadní systém odškodňování pracovních úrazů a nemocí z povolání opustit a zavést dávkový systém sociálního pojištění. Zákon o úrazovém pojištění byl schvalován sice ve standardním legislativním procesu, avšak návrh paragrafového znění zákona byl zpracován externě, což mělo za následek nižší legislativní kvalitu. Při schvalování návrhu zákona v roce 2006 nebyly nijak zohledněny zásadní připomínky zaměstnavatelských svazů. Následné vyhodnocení důsledků nového zákona prováděné v gesci Ministerstva financí, které by vyústilo případně v jinou koncepci úrazového pojištění, nepřineslo konkrétní výsledky, neboť na přijatý, avšak neúčinný zákon byly různé věcné náhledy. O možnostech budoucího uspořádání systému úrazového pojištění se několikrát vedla diskuse též na úrovni porad ekonomických ministrů, rovněž bez konkrétního výstupu.

II.

Odškodňování pracovních úrazů a nemocí z povolání je v současné právní úpravě obsaženo v zákoně č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový zákoník práce“), a to v přechodných ustanoveních. Důvodem je skutečnost, že v době, kdy se připravoval nový zákoník práce, který měl nahradit s účinností od 1. ledna 2007 zákon č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, byl současně připravován i zákon o úrazovém pojištění zaměstnanců, který měl rovněž nabýt účinnosti dnem 1. ledna

2007 a který měl tuto právní úpravu nahradit. Záměrem bylo, aby od 1. ledna 2007 bylo zabezpečení zaměstnanců při pracovních úrazech a nemocech z povolání realizováno pojistnými dávkami úrazového pojištění hrazenými ČSSZ a OSSZ namísto obecné odpovědnosti zaměstnavatele za škodu a nároků na náhradu škody upravené v zákoníku práce.

V rámci projednávání obou návrhů zákonů v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR však došlo k situaci, že účinnost zákona č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců, který měl nabýt účinnosti stejně jako nový zákoník práce, tedy k 1. lednu 2007, byla, na rozdíl od účinnosti nového zákoníku práce, odložena na 1. leden 2008. Došlo tedy k tomu, že nový zákoník práce již hmotněprávní úpravu odškodňování pracovních úrazů a nemocí z povolání neobsahoval, protože zabezpečení zaměstnanců upravoval zákon o úrazovém pojištění zaměstnanců, který však byl ale o rok odložen; byl tedy sice platný, ale neúčinný. Pro toto jednorozhodné přechodné období bylo proto nutné „vrátit“ hmotněprávní úpravu odškodňování pracovních úrazů a nemocí z povolání do nového zákoníku práce, aby byla tato materie součástí právního řádu a mohla tak být realizována práva poškozených zaměstnanců a pozůstalých po nich v souladu s mezinárodními úmluvami, kterými je ČR vázána. Vzhledem k tomu, že se mělo jednat o přechodné období jednoho roku (do doby nabytí účinnosti zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců), byla uvedená právní úprava začleněna do přechodných ustanovení nového zákoníku práce.

III.

Vzhledem k tomu, že datum nabytí účinnosti zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců bylo odloženo až na 1. leden 2013, přistoupilo MPSV na základě Plánu legislativních prací vlády na rok 2011 (usnesení č. 69) k novelizaci zákona o úrazovém pojištění se záměrem reagovat na právní vývoj, k němuž došlo po schválení zákona, a odstranit chyby v zákoně. Po provedené analýze však bylo zjištěno, že rozsah změn bude podstatně větší, neboť bylo nutno provést zásahy do dávkových schémat i do způsobu provádění úrazového pojištění, aby se způsob provádění úrazového pojištění nelišil od provádění nemocenského pojištění (přitom orgány provádějící úrazové a nemocenského pojištění měly být tytéž, tj. OSSZ a ČSSZ), doplnit chybějící ustanovení upravující oprávnění a povinnosti jednotlivých subjektů a zrušit či změnit překonaná ustanovení, ale i reagovat na změny v jiných systémech, a to zejména na zřízení jednoho inkasního místa v souvislosti s problematikou pojistného na úrazové pojištění. Výsledkem těchto prací byla rozsáhlá novela, která vycházela ze základní koncepce zákona o úrazovém pojištění z roku 2006. Tato koncepce je založena zejména na komplementárním pojetí úrazového pojištění jako doplňkového pojištění k pojištění zdravotnímu, nemocenskému a důchodovému, začleněním úrazového pojištění do systému veřejnoprávního sociálního pojištění s vlastním systémem poskytovaných dávek, opuštěním dosavadního systému odškodňování pracovních úrazů a nemocí z povolání prováděného zejména formou náhrad za ztrátu na výdělků a v neposlední řadě svěřením provádění úrazového pojištění ČSSZ jako organizační složce státu, která provádí i ostatní druhy sociálního pojištění.

Návrh rozsáhlé novely zákona v rámci připomínkového řízení vyvolal negativní reakci nejen sociálních partnerů, ale i řady odborníků, se závěrem zákon v předložené podobě nepřijímat. Uvedená kritika se více než novely týkala především základní, již schválené koncepce úrazového pojištění obsažené v zákoně o úrazovém pojištění z roku 2006.

Návrh novely byl předložen k projednání vládě dne 2. prosince 2011. Legislativní rada vlády se ve svém stanovisku vyjádřila především ke koncepci úrazového pojištění podle platného zákona č. 266/2006 Sb., a to z hlediska její odůvodněnosti a účelnosti, a doporučila zvážit případně jiné, vhodnější způsoby řešení problematiky odškodnění při pracovních

úrazech a nemocech z povolání, které by nevykazovaly zásadní koncepční problémy a nedostatky. Legislativní rada doporučila vládě neschválit návrh zákona a variantně doporučila buď účinnost zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců odložit nebo zákon o úrazovém pojištění zrušit a v návaznosti na to ve stanovených lhůtách předložit analýzu problematiky s příslušnými návrhy věcných řešení.

Návrh novely zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců byl rovněž projednán Radou hospodářské a sociální dohody a s ohledem na závažnost připomínek k celkové koncepci úrazového pojištění byla problematika odškodňování pracovních úrazů a nemocí z povolání projednána též Poradou ekonomických ministrů. Tato porada přinesla tyto závěry: neúčinný zákon o úrazovém pojištění zaměstnanců z roku 2006 zrušit a upravit stávající systém náhrady škody a pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu a nemoci z povolání dosud provozované dvěma komerčními pojišťovnami tak, že se stane přístupným pro ostatní komerční pojišťovny a zavede se v něm motivace prostřednictvím malusů a bonusů s využitím preventivních fondů.

S ohledem na stanovisko Legislativní rady vlády a závěry Porady ekonomických ministrů i Rady hospodářské a sociální dohody vláda dne 21. března 2012 neschválila návrh zákona, kterým se mění zákon č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, a uložila ministru práce a sociálních věcí předložit návrh zákona, kterým se uvedený zákon zruší a v návaznosti na to změny související předpisy. Vláda současně uložila ministrům financí a práce a sociálních věcí předložit do šesti měsíců analýzu problematiky s návrhem nového věcného řešení.

2. Odůvodnění hlavních principů navrhované právní úpravy

Předkládaným návrhem zákona dochází ke zrušení samotného zákona č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců, a dalších zákonů, kterými měly být zapracovány změny související s problematikou úrazového pojištění do příslušných, souvisejících zákonů (zejména zákona č. 267/2006 Sb.), a dále k novelizaci ustanovení těch zákonů, které svým obsahem bezprostředně souvisejí se zrušením zákona č. 266/2006 Sb.

V této souvislosti se změna týká i nového zákoníku práce, kde je třeba hmotněprávní úpravu odškodňování pracovních úrazů a nemocí z povolání dosud obsaženou v přechodných ustanoveních, která měla platit jen dočasně do nabytí účinnosti zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců, zapracovat opět do „řádných ustanovení“ nového zákoníku práce.

Předkládaný návrh novely zákoníku práce přejímá jednotlivá ustanovení upravující odpovědnost zaměstnavatele a nároky poškozených zaměstnanců z přechodných ustanovení nového zákoníku práce a převádí je v zásadě bez věcných změn do části jedenácté tohoto zákoníku upravující náhradu škody (jako tomu bylo před přijetím zákona č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců); odpovědnost zaměstnavatele za škodu při pracovních úrazech a nemocech z povolání je nadále realizována na základě objektivní odpovědnosti zaměstnavatele s možností zproštění se této odpovědnosti z důvodů taxativně stanovených. Jednotlivé nároky, jejich výše i podmínky, za nichž vznikají, jsou shodné s nároky příslušejícími podle současné právní úpravy. Jedná se o náhradu za ztrátu na výdělků, náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění, náhradu za účelně vynaložené náklady spojené s léčením a náhradu za věcnou škodu. Dále byla z přechodných ustanovení nového zákoníku práce převzata i úprava při úmrtí zaměstnance, která obsahuje právo na náhradu účelně

vynaložených nákladů spojených s jeho léčením, náhradu přiměřených nákladů spojených s pohřbem, náhradu nákladů na výživu pozůstalých, jednorázové odškodnění pozůstalých a náhradu věcné škody.

Z přechodných ustanovení zákoníku práce se však nepřebírá právní úprava odpovědnosti za škodu v některých zvláštních případech obsažená § 391 až 393. Jde o právní úpravu odpovědnosti za škodu na zdraví a případně odpovědnosti za jinou škodu osob, jejichž vztah není pracovněprávním vztahem, jako jsou například žáci, studenti, členové jednotek sboru dobrovolných hasičů obce a báňských záchranných sborů, zdravotníci Červeného kříže, členové Horské služby, které sice nebyly v pracovněprávním vztahu a na úpravu jejich vztahu se tak zákoník práce nevztahoval, ale jejichž odpovědnost i nároky na náhradu škody se zákoníkem práce přesto řídily. Důvod pro umístění této problematiky v zákoníku práce spočíval v tom, že úprava odpovědnosti za škodu v uvedených zvláštních případech byla obsažena již v předchozím zákoníku práce z roku 1965; tato úprava byla tedy převzata do nového zákoníku práce z roku 2006, byť systémově do něho nepatří. Přitom tato úprava obsažená v přechodných ustanoveních měla platit jen dočasně, tj. do doby nabytí účinnosti nové právní úpravy úrazového pojištění zaměstnanců, a pak měla být převedena zákonem č. 264/2006 Sb. do občanského zákoníku (zákona č. 40/1964 Sb.). K tomuto převedení do občanského zákoníku dojde s účinností od 1. ledna 2013, a to ve shodě s dosavadní úpravou v případě úrazu jako objektivní odpovědnost. Od 1. ledna 2014 pak přejdou tyto osoby pod režim nového občanského zákoníku (zákona č. 89/2012 Sb.).

Další dílčí změny v zákoníku práce spočívají v doplnění úpravy, která stanoví fiktivní výdělek pro výpočet náhrady za ztrátu na výdělku po skončení dočasné pracovní neschopnosti pro poživatele invalidního důchodu, kdy navrhovaná úprava vychází zejména ze soudní judikatury, a v doplnění přechodného ustanovení, které řeší použití vyhlášky o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění pro pracovněprávní účely do doby, než bude podle navrženého § 275f vydán nový právní předpis, který tuto materii upraví. Dále se doplňuje úprava reagující na zvýšení věkové hranice odchodu do starobního důchodu, provedené zákonem č. 220/2011 Sb., aby úprava v zákoníku práce byla v plném souladu se změnami již provedenými v zákoně o důchodovém pojištění. Provádějí se též potřebné legislativně technické úpravy a formulační upřesnění (jednotná terminologie, zrušení duplicitních ustanovení).

3. Vysvětlení nezbytnosti navrhované právní úpravy

Projednávání novely zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců jasně ukázalo, že k vyřešení koncepčních nedostatků platného zákona č. 266/2006 Sb. nemůže dojít jen samotnou novelizací tohoto zákona a že nelze ani předpokládat, že by tyto nedostatky mohly být překonány dalším odložením jeho účinnosti. Proto se navrhuje zákon zrušit.

4. Zhodnocení souladu návrhu zákona s ústavním pořádkem České republiky

Návrh zákona je v souladu s ústavním pořádkem České republiky.

5. Zhodnocení slučitelnosti návrhu zákona s předpisy Evropské unie a s mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána

- Mezinárodní smlouvy, jimiž je Česká republika vázána, nebudou návrhem zákona dotčeny. Z hlediska posuzování problematiky odškodňování pracovních úrazů a nemocí z povolání jde zejména o Úmluvu MOP č. 17 o odškodňování pracovních úrazů (sdělení č. 437/1990 Sb.). Z této úmluvy MOP vyplývá pro každý členský stát Mezinárodní organizace práce, který úmluvu ratifikuje, závazek zajistit, že osoby, které utrpěly pracovní úraz, nebo osoby na nich závislé budou odškodněny za podmínek, rovnajících se přinejmenším těm, které stanoví uvedená úmluva. Další úmluvy jako např. Úmluva MOP č. 42 o odškodnění nemocí z povolání (sdělení č. 438/1990 Sb.) v podstatě stanoví závazek účastnického státu poskytnout osobám stíženým některou z nemocí z povolání odškodnění nikoliv nižší než je v daném státě odškodnění pracovních úrazů (čl. 1 citované úmluvy) a Úmluva MOP č. 12 odškodňování pracovních úrazů v zemědělství (sdělení č. 437/1990 Sb.) v podstatě zajišťuje rozšíření výhod při odškodňování úrazů v průmyslu také na zemědělství.
- Pokud jde o soulad s právem Evropské unie, bude přetrvávat výhrada k dosavadní právní úpravě, kdy působí dvě zákonem určené komerční pojišťovny, což by mohlo být považováno za formu veřejné podpory, která není v souladu s evropskými pravidly volné soutěže; jedná se však jen o dočasný stav, který bude nahrazen novou právní úpravou, která bude řešit problematiku odškodňování pracovních úrazů a nemocí z povolání. Navíc přebytek z pojistného, které je určeno k úhradě nákladů na odškodnění pracovních úrazů a nemocí z povolání, odvádějí tyto pojišťovny do státního rozpočtu.

6. Předpokládaný hospodářský a finanční dosah návrhu zákona na státní rozpočet, ostatní veřejné rozpočty, na podnikatelské prostředí a sociální dopady

- Návrh zákona o zrušení zákona č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců, a některých dalších zákonů a o změně zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, a některých dalších zákonů, nemá dopad na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty, neboť oproti současnému právnímu stavu nedochází k žádné změně.
- Návrh zákona se nedotýká principu rovného zacházení s muži a ženami.
- Pokud jde o dopad na podnikatelské prostředí, zůstane zachován v oblasti odškodňování pracovních úrazů a nemocí z povolání dočasně stávající právní stav podle zákoníku práce.
- Návrh zákona nemá dopady na životní prostředí a do rozpočtu územních samosprávných celků.

7. Závěrečná zpráva z hodnocení dopadů regulace podle obecných zásad

Podle kapitoly I. 3 Obecných zásad pro hodnocení dopadů regulace (RIA), schválených usnesením vlády č. 922/2011, se RIA nezpracovává v případě, pokud tak stanoví vláda v rámci Plánu legislativních prací vlády na příslušný kalendářní rok nebo jiným

způsobem [bod 3.8, písmeno e)]. V případě uvedeného návrhu zákona vláda svým usnesením č. 180 přijatým dne 21. března 2012 souhlasila s tím, že k návrhu zákona, kterým se zruší zákon č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců, a změni související předpisy, nebude zvláštní hodnocení dopadů regulace (RIA) zpracováno.

Zvláštní část

K části první

K § 1

K bodu 1

Zákon č. 266/2006 Sb. obsahoval výlučně úpravu úrazového pojištění; důvody pro jeho zrušení jsou uvedeny v obecné části důvodové zprávy.

K bodům 2 a 3

Zákony uvedené pod body 2 a 3 obsahují ustanovení, kterými měly být zapracovány změny související s právní úpravou úrazového pojištění do příslušných souvisejících zákonů (zákon č. 267/2006 Sb.), a dále ustanovení o posunu účinnosti právní úpravy úrazového pojištění zaměstnanců (zákon č. 218/2007 Sb.); některá z ustanovení těchto zákonů byla již zrušena jako překonaná, popř. změny v nich obsažené byly do novelizovaných zákonů provedeny jiným způsobem. Nabytí účinnosti uvedených ustanovení bylo spojeno s účinností zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců. Vedle toho tyto zákony obsahovaly i jinou právní úpravu řešící věcně odlišnou problematiku; tato ustanovení jsou již účinná a tímto okamžikem se stala nedílnou součástí těchto novelizovaných zákonů a samostatně již nejsou součástí právního řádu. Proto je možné uvedené zákony (obsahující novely dalších zákonů) zrušit jako celek. Vycházelo se přitom z těchto předpokladů:

1. Novela právního předpisu nemá samostatnou normativní existenci, neboť se stává součástí novelizovaného právního předpisu a samostatně není součástí právního řádu (nález ÚS - Pl. ÚS 21/01).
2. Do doby nabytí účinnosti novely (resp. jejich jednotlivých ustanovení) zůstávají součástí právního řádu v dosavadní podobě ta ustanovení novelizovaného právního předpisu, která mají být novelou změněna, neboť ke změně novelizovaných ustanovení dochází se všemi důsledky až okamžikem účinnosti takové novely.

S ohledem na srozumitelnost a přehlednost novelizovaných předpisů byla novelizace provedena tak, že platná a neúčinná ustanovení zákonů se zrušují pouze v novelizujících předpisech; neprovádějí se změny v novelizovaných předpisech, kam měla být předmětná ustanovení včleněna, neboť se nejedná o účinnou právní úpravu. Platná ustanovení vzhledem ke zrušení zákona o úrazovém pojištění již své účinnosti nikdy nenabudou a ke změně novelizovaných předpisů tak nedojde. Změny účinných ustanovení jsou provedeny přímou změnou dotčených předpisů.

K bodům 4 až 8

Obdobně se zrušují jednotlivé části těch zákonů, které se týkají problematiky úrazového pojištění.

K části druhé

Zákonem č. 264/2006 Sb. bylo do občanského soudního řádu vloženo nové znění § 299 odstavce 1, které taxativně vymezuje okruh příjmů, s nimiž se pro účely srážek nakládá jako se mzdou. Takovými příjmy byly i dávky úrazového pojištění a to úrazový příplatek, úrazové vyrovnání a úrazová renta [§ 299 odst. 1 písm. k)]. Zároveň bylo v přechodném ustanovení (čl. LII bodu 2) stanoveno, že do doby nabytí účinnosti právní úpravy úrazového pojištění se za příjem považuje i náhrada za ztrátu na výdělků po dobu dočasné pracovní neschopnosti a náhrada za ztrátu na výdělků po skončení dočasné pracovní neschopnosti. S ohledem na zrušení zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců ztrácí toto přechodné ustanovení své opodstatnění a plnění zde uvedená se proto přesunují do § 299 odst. 1 písm. i) [dříve písmeno k)].

K části třetí

K § 3

K bodu 1

Stávající ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o požární ochraně umožňuje poskytovat náhrady obcím, pokud plní při zásahu svojí jednotkou sboru dobrovolných hasičů obce (dále jen „SDH“) úkoly v přenesené působnosti státní správy, tzn. provádí zásahy mimo katastrální území obce, která jednotku zřizuje nebo se velitelé a strojníci SDH zúčastňují nařízené odborné přípravy apod. (viz § 29 zákona o požární ochraně). Do výčtu náhrad dosud nenáležely náhrady spojené s odškodněním úrazu člena SDH, protože uvedené náhrady poskytoval stát prostřednictvím hasičských záchranných sborů krajů obecně všem členům jednotek podle § 80 zákona o požární ochraně, kteří nebyli v pracovněprávním vztahu k obci. Uvedený § 80 je již několik let v kolizi se zákoníkem práce (§ 391 odst. 1) i občanským zákoníkem, kdy náhrady spojené s odškodněním úrazu člena jednotky má poskytovat obec, která jednotku SDH zřizuje. Je tudíž třeba nalézt řešení ke kompenzaci vzniklých nákladů obce, kdy k úrazu člena jednotky SDH obce dojde při plnění úkolů obce v přenesené působnosti státní správy jako v ostatních druzích uvedených náhrad. Tímto řešením je navrhovaná změna ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o požární ochraně. Ministerstvo vnitra poskytuje pro úhradu výdajů obcí uvedených v § 27 odst. 1 písm. d) krajským úřadům do rozpočtu krajských úřadů účelovou dotaci. Navrhovaná změna přispěje k bezpečnosti obyvatel a naplnění požadavků přílohy zákona o požární ochraně v tzv. plošném pokrytí zemí kraje.

K bodu 2

Navrhovaná změna § 80 zákona o požární ochraně předpokládá úpravu poskytování náhrad těm členům SDH obcí, kterým nevznikl nárok z pracovněprávního vztahu, a směřuje jej na obec, která je zřizovatelem jednotky SDH obce. V rámci změny přechodných ustanovení zákoníku práce je navrhováno s účinností od 1. ledna 2013 zrušení i ustanovení § 393 zákoníku práce, které řeší zvláštní případy odškodňování, které se bezprostředně dotýkají členů jednotek SDH obcí, kteří nejsou v zaměstnaneckém poměru. Odškodňování úrazů by pak mělo být řešeno podle občanského zákoníku, konkrétně podle ustanovení § 426 ve znění zákona č. 264/2006 Sb., tedy v podobě účinné od 1. ledna 2013. Pokud by tedy nebyl § 80 zákona o požární ochraně novelizován, byl by nadále kolizní s občanským zákoníkem, jak je tomu doposud. Na novelu § 80 zákona o požární ochraně pak navazuje navrhovaná novela § 27 odst. 1 písm. d) zákona o požární ochraně, která řeší kompenzaci nákladů obce s odškodněním úrazu člena jednotky SDH obce, pokud se člen zranil při zásahu v jednotce SDH obce mimo území obce, tzn. v případech, kdy obec plní úkoly v přenesené působnosti státní správy.

K části čtvrté, páté, sedmé až desáté a dvanácté a patnácté

Novely těchto zákonů obsahem bezprostředně souvisejí se zrušením zákona č. 266/2006 Sb. V rámci těchto novel je zrušena (změněna) právní úprava vztahující se k právní úpravě úrazového pojištění.

K části šesté

K § 6

K bodu 1

Navržená ustanovení v zásadě přejímají jednotlivá ustanovení upravující odpovědnost zaměstnavatele a nároky poškozených zaměstnanců a převádějí je z přechodných ustanovení nového zákoníku práce do nového znění hlavy V části jedenácté nového zákoníku práce upravující náhradu škody. Odpovědnost zaměstnavatele za škodu při pracovních úrazech a nemocech z povolání je nadále realizována na základě objektivní odpovědnosti zaměstnavatele s možností zproštění se této odpovědnosti z důvodů taxativně stanovených. Jednotlivé nároky, jejich výše i podmínky, za nichž vznikají, jsou shodné s nároky příslušejícími podle současné právní úpravy. Jedná se o náhradu za ztrátu na výděлку, náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění, náhradu za účelně vynaložené náklady spojené s léčením a náhradu za věcnou škodu.

Do hmotněprávní úpravy (§ 275e odst. 3), která stanoví fiktivní výdělek pro výpočet náhrady za ztrátu na výděлку po skončení dočasné pracovní neschopnosti ve výši minimální mzdy v případě, že je poškozený zaměstnanec nezaměstnaný a nepobírá tudíž žádný výdělek a je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, je v souladu se soudní judikaturou navrhováno, aby v případě, že je tento zaměstnanec z důvodu pracovního úrazu nebo nemoci z povolání poživatelé invalidního důchodu pro invaliditu prvního nebo druhého stupně, byla částka minimální mzdy stanovena ve výši 75 %. Důvodem je skutečnost, že neuplatnění nižší částky minimální mzdy při výpočtu těchto náhrad by mělo pro poškozené zaměstnance opačný efekt. Započítáváním plné výše minimální mzdy u všech poškozených bez ohledu na to, zda pobírají či nepobírají některý z invalidních důchodů, by vedlo k neodůvodněnému poškození těch, kteří v důsledku svého zhoršeného zdravotního stavu některý z invalidních důchodů pobírají. Je zřejmé, že když poškozenému byl z důvodu pracovního úrazu nebo nemoci z povolání přiznán některý z invalidních důchodů, je jeho možnost dosahovat určitého výděлку, byť ve výši minimální mzdy, omezena jeho zdravotním stavem, který přiznání invalidního důchodu podmínil. Kdyby se i těmto poškozeným započítával výdělek ve výši minimální mzdy (který jako uchazeči o zaměstnání samozřejmě nepobírají), pak by došlo ke snížení poskytované náhrady, což by při stávajících nárocích vedlo nepochybně k soudním žalobám na zasahování do již nabytých práv.

Do paragrafovaného znění nového zákoníku práce byla převzata z přechodných ustanovení nového zákoníku práce i úprava při úmrtí zaměstnance, kterou je náhrada účelně vynaložených nákladů spojených s jeho léčením, náhrada přiměřených nákladů spojených s pohřbem, náhrada nákladů na výživu pozůstalých, jednorázové odškodnění pozůstalých a náhrada věcné škody.

Formulačně došlo k úpravě § 275 odst. 1 tak, že byl doplněn odkaz na § 273 a 274, aby bylo zřejmé, že se i tato ustanovení vztahují na odpovědnost zaměstnavatele za škodu při pracovních úrazech a nemocech z povolání.

Legislativně pak byla upravena ustanovení týkající se pracovní neschopnosti s tím, že v souladu s terminologií § 191 a 192 zákoníku práce a ve shodě se zákonem o nemocenském pojištění bylo doplněno, že se jedná o „dočasnou pracovní neschopnost“. Současně došlo k legislativní úpravě související s novou právní úpravou nemocenského pojištění, tj. k doplnění pro případ, že poškozenému nepřísluší náhrada mzdy nebo platu, ale odměna z některé z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr.

V § 275d, 275e a 275s byla doplněna i dohoda o provedení práce, která se svým charakterem významně blíží dohodě o pracovní činnosti, a proto není důvod, aby nároky poškozených zaměstnanců nebyly posuzovány stejně u všech základních pracovněprávních vztahů.

Ustanovení § 275e odst. 6, které upravuje délku poskytování náhrady za ztrátu na výdělků po skončení dočasné pracovní neschopnosti, bylo doplněno z důvodu prodlužování věku nároku na starobní důchod tak, aby i v případě, že poškozenému vznikne nárok na starobní důchod po 65. roce věku, mu byla tato náhrada poskytována do doby, než mu na tento důchod vznikne právo.

Z § 275p byl odstavec 1 jako duplicitní k § 360 vypuštěn.

K bodu 2

Změna souvisí s navrženým zrušením zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců.

K bodu 3

V souvislosti s navrhovaným zrušením zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců je nově formulováno ustanovení o zjišťování průměrného výdělku pro účely výpočtu náhrady škody při pracovních úrazech nebo nemocech z povolání.

K bodu 4

Jedná se o vypuštění odstavců přechodného ustanovení, které bylo vázáno na existenci zákona č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců. Vzhledem k předkládanému návrhu na zrušení tohoto zákona je tato úprava bezpředmětná.

K bodům 5, 7 a 8

Jde o legislativní změnu související s převedením hmotněprávní úpravy odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovních úrazech a nemocech z povolání z přechodných ustanovení do části zákoníku práce upravující náhradu škody, čímž dochází k označení, resp. zrušení příslušných oddílů v těchto přechodných ustanoveních. Ze současné právní úpravy přechodných ustanovení se nepřejímá § 391 až 393, tedy část upravující odpovědnost za škodu v některých zvláštních případech. Důvodem je skutečnost, že s účinností od 1. ledna 2013 dochází na základě zákona č. 264/2006 Sb. k přechodu této části do zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Odpovědnost za škodu v případech dosud uvedených v § 391 až 393 tak bude od tohoto data realizována na základě objektivní odpovědnosti podle občanskoprávních předpisů. Navíc tato úprava do zákoníku práce věcně nepatří, neboť se týká osob, které nejsou v pracovněprávních vztazích (nevykonávají závislou práci).

K bodu 6

Text ustanovení je upraven v souvislosti s navrženým zrušením zákona č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců.

K bodu 9

Formulace odst. 2 § 394 zákoníku práce reaguje dosud na existenci zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců. Protože je navrhováno zákon o úrazovém pojištění zaměstnanců zrušit, je třeba tuto skutečnost vyjádřit a postup podle vyhlášky č. 440/2001 Sb., ve znění vyhlášky č. 50/2003 Sb., vázat až do doby nabytí jiné právní úpravy vydané na základě zmocnění § 275f zákoníku práce.

K § 7

Přechodné ustanovení váže na předchozí úpravu nemocenského pojištění, podle které za první 3 kalendářní dny trvání dočasné pracovní neschopnosti nenáleželo nemocenské; ustanovení se uplatní v případě poskytování náhrady za ztrátu na výdělku i za dobu před účinností nového zákona o nemocenském pojištění (č. 187/2006 Sb.).

K části jedenácté

K § 12

K bodům 1 a 3

Právní úprava uvedená v č. I bodech 11 a 15 nemá přímou souvislost se zákonem o úrazovém pojištění zaměstnanců, neboť zjišťování souvislosti invalidity s pracovním úrazem nebo nemocí z povolání je nezbytné pro posouzení nároku na invalidní důchod podle § 38 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. V čl. XIV (účinnost) zákona č. 479/2008 Sb. byla účinnost uvedených bodů navázána na den nabytí účinnosti zákona o úrazovém pojištění, který se zrušuje. Proto aby tato ustanovení mohla nabýt účinnosti, nově se účinnost bodů 11 a 15 v čl. I stanoví dnem nabytí účinnosti zákona o zrušení zákona č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců, a některých dalších zákonů a o změně zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, a některých dalších zákonů. V bodě 1 se provádějí též nezbytné legislativně-technické úpravy navazující na pozdější vložení další věty do odstavce 8 v § 8 zákona č. 582/1991 Sb.

K bodu 2

Zrušuje se právní úprava vztahující se k právní úpravě úrazového pojištění (zrušení se týká bodů 1 a 2 v části třetí čl. III zákona č. 267/2006 Sb.).

K části šestnácté

V zákoně č. 458/2011 Sb. se provádějí změny související se zrušením zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců; přitom se (v bodech 2, 3, 6 a 7) v zájmu lepší srozumitelnosti přináší nové znění dotčených ustanovení. V bodě 1 se reaguje na to, že dávek úrazového pojištění se týkalo (od roku 2015) ustanovení § 4 odst. 1 písm. p) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění zákona č. 458/2011 Sb.; toto ustanovení [písmeno p)] se mění (tj. vypouští se úprava týkající se dávek úrazového pojištění) tak, že se přináší nové znění tohoto ustanovení s jiným obsahem, aby se nemusela přeznačovat další

ustanovení v odstavci 1, přičemž do ustanovení písmene p) se přejímá část dosavadního ustanovení písmene o).

K části sedmnácté - Účinnost

Účinnost zákona se navrhuje dnem jeho vyhlášení, neboť některé povinnosti uvedené v § 92 a § 93 zákona č. 266/2006 Sb. mají být splněny do 1. září 2012. S ohledem na skutečnost, že dnem 1. ledna 2013 by měl nabýt účinnosti zákon č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů, k jehož zrušení má předloženým návrhem zákona dojít, je nezbytné, aby zákon, kterým se uvedený zákon a zákony související zrušují, nabyl účinnosti ještě před tímto dnem, tedy nejpozději dnem 31. prosince 2012.

U § 6 bodu 8 se navrhuje účinnost dnem 1. ledna 2013. Uvedený bod navazuje na nabytí účinnosti čl. XLIII zákona č. 264/2006 Sb., který má rovněž nabýt účinnosti dnem 1. ledna 2013.

U části šestnácté, která navazuje na zákon o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů, se účinnost navrhuje dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. dnem 1. ledna 2015.

V Praze dne 16. května 2012

RNDr. Petr Nečas v.r.
předseda vlády

Dr. Ing. Jaromír Drábek v.r.
ministr práce a sociálních věcí